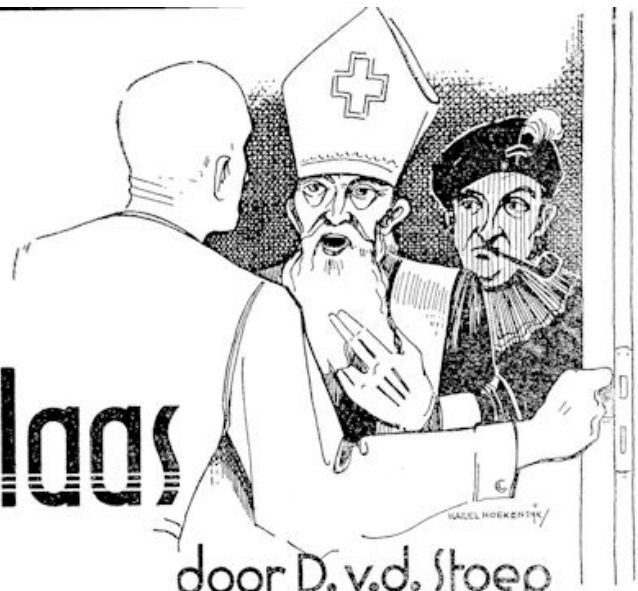


Sinterklaas

door D. v. d. Stoep



Toen ik van de week op een avond juist een aanvang wilde maken met het koesteren van mijn verkleumde ledematen bij het haardvuur, kwam Charlientje vertellen, dat Sint Nicolaas, vergezeld van zijn zwarten knecht voor de deur stond en wenste toegelaten te worden om mijn kinderen met een vriendelijk — zij het ernstig — woordje toe te spreken. Ik hees mij uit mijn zetel, trok mijn boordje recht en begaf mij naar de gang om den heiligen man zelf te verwelkomen en hem duidelijk te maken, dat ik mij niet verheug in het bezit van een kinderschaar, die voor een bezoek in aanmerking komt, zodat hij beter deed de bel van de volgende deur te luiden.

Daar stond de grote kindervriend op de mat en de donkere Piet trok met gepaste vrijmoedigheid aan zijn houten pijp, rond welker steel zijn witte tanden blikkerden.

Sinterklaas trad op mij toe en herhaalde het verzoek dat hij alreeds tot mijn vrouw gericht had.

„Het is een beroerde tijd, menheer,” zei hij, „en ik moet wat zien te verdienen. Als het zo doorgaat als vanavond, haal ik er de kosten van mijn pakkie nog geen eens uit.”

Piet knikte ernstig. „Ja, menheer,” vulde hij aan, „zijn pakkie kost een hele hoop en we hebben nog geen halve gulden ontvangen.”

Wel, ik was met een kloppend hart naar de deur gelopen om Sinterklaas te begroeten en naar mijn met een groot gezin gezegenden buurman te verwijzen, maar hier bleek dat de oude Spanjaard

zelf lelijk in de nesten zat.

„Ben je werkloos?” vroeg ik voorzichtig. Na een kleine aarzeling kwam een bevestigend antwoord. „Piet ook?” Deze knikte. „Geen steun?” vroeg ik wijders.

„Ja, een beetje, maar als je daarvan leven moest, kon je wel op een houtje bijten.”

„Ja, ik kan jullie niks laten verdienen, want ik heb geen kinderen.”

Sinterklaas aarzelde, maar Piet nam kordaat het woord. „Dat kunnen ze allemaal wel zeggen,” merkte hij ietwat onredelijk op.

„U ken ons zo ook wel wat geven,” zei Sinterklaas bemiddelend, „met een kleinigheid zijn we tevreden.”

Piet keek me agressief aan met zijn kolengruis-gezicht.

„Heb je werkelijk geen werk?” vroeg ik aan Sinterklaas.

„Dat hebbie immers gehoord,” antwoordde Piet in zijn plaats, „we staan niet te liege.”

Ik kreeg sterk de indruk, dat dit wel het geval was en dat Piet bezig was zijn patroon over zijn eerlijkheid heen te helpen.

„Probeer het eens hiernaast,” zei ik en wilde de deur open doen.

„U ken toch wel wat geve,” zei Sinterklaas, toen hij dat zag en Piet voegde er met grote beslistheid aan toe: „U ken best wat geve.”

Welnu, ik gaf wat en hield de deur open. Toen ik haar weer sloot, hoorde ik de bel van mijn buurman luiden en op dezelfde wijze zou de hele straat bezoek ontvangen van den geliefden Sint en vele straten daarna.

Wel, de Sint-Nicolaastijd is altijd een tijd geweest van beminnelijke leugenachtigheid van de goede soort. Ik stel me echter voor, dat het thans voor vele ouders grote moeilijkheden oplevert om behoorlijk te blijven liegen. Daarvoor is zo'n grote listigheid nodig, dat de eenvoudigen van gemoed het wel kunnen opgeven. Het pleit al voor de blankheid en de idealistische zin van het kindergemoed, dat er nog velen zijn, die zonder aarzeling aan den heiligen Goedzak geloven, terwijl ze er twee tegelijk in dezelfde straat tegenkomen en er niet lang geleden twaalf tegelijk op paarden in optocht ergens in ons land door de straten van een stad reden en er onlangs in Delft één is opgebracht. Toch zijn er dan nog kindergen, die schitteren en kinderstemmen, die den heiligen man bedeesd toezingen. Toch schuilen er dan nog angstige jongetjes achter moeders rokken weg, terwijl ze om een hoekje angstig kijken naar Zwarte Piet. Dat pleit, zeiden we, voor het kind en zijn kinderlijk vertrouwen, maar wordt het zo langzamerhand geen tijd, dat we een Algemene Ned. Bond van Sinterklazen en Zwarte Pieten krijgen (A.N.B.S.Z.P.) die allereerst zorgt in de plaatselijke afdelingen voor een goede werkverdeling, opdat de ouders voortaan weer met succes zullen kunnen fantaseren over den ouden Sint, die ondanks de verschrikkelijke caricaturen, die er allereerste van hem worden gemaakt, toch zulk een enig mooie plaats inneemt in de kinderfantasie.

